

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **M. A. K. A.**, udává datum narození dne (kostní věk odpovídá přibližně 19 letům), st. příslušnost, t.č. neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pražská 59, Znojmo, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2016, č. j. KRPB-83560-47/ČJ-2016-060028-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 29. 4. 2016 č.j. KRPB- 83560- 47/ČJ-2016-060028-50A, **se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **8 228 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění, o 37

dnů, tj. do 10. 6. 2016. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 6. 4. 2016, č.j. KRPB-83560-32/ČJ-2016-060028-50 A za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13 ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

III. Žaloba

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil z důvodu jeho nezákonnosti, přičemž namítl následující žalobní body. V prvním žalobním bodě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu překročení lhůty šesti týdnů uvedené v čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Blíže poukázal na to, že ke dni 28. 4. 2016 nastal implicitní souhlas s přijetím žalobce zpět do Maďarska. Jelikož tedy k implicitnímu souhlasu došlo uplynutím dvoutýdenní lhůty (v úterý dne 28. 4. 2016), končila šestitýdenní lhůta uplynutím posledního dne šestého týdne, tedy šestým následujícím úterým po úterý, které připadlo na den 28. 4. 2016. Takovým dnem bylo úterý dne 9. 6. 2016. K tomu žalobce upozornil na to, že posledním dnem lhůty, v níž Maďarsko mohlo odpovědět na žádost o přijetí žalobce zpět, je právě den 28. 4. 2016. Omisivní konání Maďarska spočívající v absenci odpovědi právě dne 28. 4. 2016 je jednáním, které mělo za následek běh následující šestitýdenní lhůty. Žalobce mohl být tedy zajištěn nejdéle do dne 9. 6. 2016. Napadené rozhodnutí ovšem zákonnou mez zajištění překročilo a nezákonně rozšířilo možnost zajištění i na 10. 6. 2016. K tomu žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, a dále také rozsudek ze dne 24. 2. 2016, č. j. 4 Azs 8/2016 – 26, přístupné na www.nssoud.cz, podle nichž má domněnka souhlasu s převzetím cizince nastat k poslednímu dni dvoutýdenní lhůty pro odpověď ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Kromě toho žalobce rovněž podotkl, že zdánlivou zanedbatelnost překročení doby zajištění o jeden den nelze považovat za nepodstatný zásah do práva na osobní svobodu cizince, přičemž poukázal na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36, který se vyjadřoval k situaci, za níž byla doba zajištění překročena o dva dny.

Ve druhém žalobním bodě žalobce zpochybnil samotnou přípustnost zajištění žalobce z hlediska účelu, k němuž byl zajištěn, tedy za účelem svého předání do Maďarska. Tedy opětovně namítl nepřijatelnost vydání do Maďarska z hlediska zachování jeho práv v tamějším azylovém řízení. Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a jsou v něm dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení nepřipustným. Je pak i nepřipustné samotné zajištění, pokud jeho účelem má být předání zajištěné osoby do Maďarska. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec Dublinského nařízení. Podle údajů Eurostatu bylo v roce 2015 v Maďarsku podáno 176 900 žádostí o mezinárodní ochranu, což způsobuje zahlcenost azylového systému. Maďarsko reagovala na vyšší nápad žádostí o mezinárodní ochranu nepřipustným snížením standartu azylových řízení, které probíhá toliko formálně. Podle údajů Eurostatu v září roku 2015 nebylo dosud vyřízeno 107 420 žádostí, v říjnu 77 645 a v listopadu 53 585 žádostí. Vzhledem k tomu, že do září 2015 se počet žádostí o azyl v Maďarsku neustále snižoval a maďarské úřady byly schopny vyřídit přibližně 5000 žádostí ročně, je zřejmé, že došlo k zásadnímu snížení standardu azylového řízení, ale nikoliv ke zefektivnění azylové procedury. Rovněž i podle zprávy projektu AIDA (Asylum informatium Database) z října

2015 v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (žalobce rovněž přišel ze Srbska) jsou jejich žádosti na základě nařízení vlády č. 191/2015 a § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřipustné. Proti rozhodnutí o nepřipustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké třídní lhůtě (žalobce zde odkázal na nález Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 18/09 ze dne 1.12.2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Je pak notorií, že azylové řízení v Srbsku nesplňuje základní požadavky kladené na azylové řízení a tudíž je zcela nepřijatelné. Podle zprávy UNHCR z roku 2012 není možné považovat Srbsko za bezpečnou zemi a i podle zpráv Human Rights Watch dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dosahuje intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce rovněž odkázal a citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1.10. 2015, kterou navrhl provedení k důkazu. Podle této zprávy je zřejmé, že proces vyřizování azylu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska. Stav azylového řízení je kritizován i v nedávném rozsudku Evropského soudu pro lidská práva Nabil versus Hungary ze září 2015. Tvzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska nelze z těchto důvodů uvažovat.

IV. Vyjádření k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla následující argumentaci. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že dne 29. 4. 2016 obdržela oznámení ministerstva, podle něhož dne 28. 4. 2016 byla stanovena odpovědnost Maďarska ke zpětnému přijetí žalobce. Z tohoto důvodu dále požádalo ministerstvo o prodloužení doby zajištění žalobce. Na základě informací ministerstva pak žalovaná stanovila dobu, o níž bylo prodlouženo žalobcovo zajištění, na 37 dnů, přičemž žalovaná vycházela při stanovení okamžiku rozhodného pro počátek běhu lhůty z data uvedeného v oznámení ministerstva, ve kterém je uvedeno, že šestitýdenní lhůta stanovená k realizaci předání žalobce do Maďarska končí dnem 10.6.2016.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná zejména uvedla, že podle měsíční statistiky Eurostat kulminoval počet žadatelů o azyl v Maďarsku v měsíci září 2015 (107 420 žadatelů) pak postupně klesal a v prosinci 2015 dosáhl počtu 36 695 žadatelů. Důvodem nebyla nějaká forma urychleného vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu, ale nutnost zastavení azylových řízení z důvodu toho, že Německo přijalo žádost těchto osob a převzalo odpovědnost za posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná rovněž nedisponuje žádnou informací, že by se v Srbsku shromažďovali neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, které do Srbska vrátila maďarská strana. V současné době je každému umožněno požádat v Maďarsku o mezinárodní ochranu na hraničním přechodu. Zmíněná bariéra na srbsko-maďarské hranici nebyla vystavena za účelem ztížení uplatnění práv žadatelů o azyl a ke střežení schengenské hranice je Maďarsko vázáno svým členstvím

v schengenském prostoru. Tím, že začalo plnit svou povinnost v mezích komunitárního práva a učinilo razantní kroky k odklonění migrantů směrem k hraničním přechodům se rozhodně nedopustilo diskriminačního jednání, které je v rozporu se základními práva obsaženými v Úmluvě a Listině. Ve vztahu k namítaným nedostatkům maďarského zákona č. 80/2007 žalovaná odkázala na rozsudek zdejšího soudu č.j. 33 A 18/2016 ze dne 23.3.2016. K námitkám týkajícím se Srbska žalovaná uvedla, že řada zemí (mezi nimi i ČR, Německo, Dánsko, Rakousko či Spojené království) považuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi. Oproti názoru Krajského soudu v Praze žalovaná připomněla odlišný názor Krajského soudu v Brně v rozsudku pod č. j. 33 Az 23/2015. Na závěr svého vyjádření poukázala žalovaná na skutečnost, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka. Žalovaný rovněž odkázala i na závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora EU ze dne 17. 3. 2016 C-695/15 PPU Shraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval. Žalovaná závěrem uvedla, že osobám navráceným v rámci Dublinského řízení do Maďarska jsou poskytnuty standartní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany. Je s nimi proveden pohovor (čl 14 a násl. Směrnice 2013/32/EU), jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které žádají o mezinárodní ochranu (čl. 31 Úmluvy, čl. 32 Směrnice 2013/32/EU) a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí o zamítnutí žalobu k nezávislému soudu (čl. 33 a 46 Směrnice 2013/32/EU), a to současně při poskytnutí právní ochrany.

Na vyjádření žalované dále žalobce reagoval replikou, která však krajskému soudu byla doručena až poté, co krajský soud rozhodl ve věci samé. Obsah této repliky tedy nebyl při rozhodování reflektován.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou a zachyceného ve správním spisu, který měl při posouzení věci k dispozici. Z tohoto spisu především vyplývá, že podle oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení byla dne 14. 4. 2016 odeslána žádost o přijetí zpět na základě EURODAC hitu do Maďarska, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena do 28. 4. 2016. Dle sdělení ministerstva ze dne 29. 4. 2016 končí lhůta šesti týdnů dne 10. 6. 2016.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v Dublinském nařízení a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna **dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“

Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „*členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**.* Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „*[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.*“

Žalobce správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech poukázal na to, že při prodloužení doby zajištění cizince, v jehož případě bylo zahájeno řízení o předání do příslušného členského státu podle nařízení Dublin III, musí být sledována šestitýdenní lhůta, která plyne od „*implicitního či explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět*“. To plyne i ze systematického výkladu předmětné věty citovaného ustanovení, neboť hned další věta upravuje následky překročení této šestitýdenní lhůty tak, že osoba při jejím překročení již nesmí být dále zajištěna. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž vyložil tuto lhůtu jako nepřekročitelnou, tedy jako striktní bariéru pro další omezení cizince na svobodě. Konkrétně lze poukázat na příslušné pasáže odůvodnění rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož „*Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět).* V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí

lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).“

Určitým výkladovým problémem je otázka, od jakého okamžiku lze počítat tuto lhůtu v případě, že se příslušný členský stát ve lhůtě dvou týdnů od obdržení žádosti o převzetí či přijetí cizince zpět explicitně nevyjádří. Jedná se tedy o to, od jakého okamžiku nastupuje domněnka souhlasu členského státu s převzetím cizince zpět. Podle názoru žalobce je třeba spojit nástup této domněnky s posledním dnem dvoutýdenní lhůty, která je stanovena členskému státu k odpovědi na žádost o převzetí či přijetí zpět. Žalobce v tomto ohledu správně odkázal na pravidla pro počítání lhůt upravená nařízením Dublin III obsažená v čl. 42 písm. b) tohoto nařízení, podle nichž *„lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je týž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá.“* Je-li tedy dvoutýdenní lhůta podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III vymezena co do svého počátku okamžikem explicitního či implicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí cizince členským státem, je třeba její konec odvodit za pomoci citovaných pravidel pro počítání lhůt. Od následujícího dne již totiž počíná běžet šestitýdenní lhůta pro realizaci předání cizince zpět podle citovaného nařízení.

Krajský soud ve shodě s žalobcem poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 4 Azs 8/2016 – 26, podle něhož (srov. body odůvodnění 34, 35) souhlas s přijetím cizince zpět na území příslušného členského státu je třeba počítat ode dne, kdy skončila dvoutýdenní lhůta k odpovědi, nikoliv až ode dne následujícího, od něhož se začíná počítat šestitýdenní lhůta k předání cizince zpět. Krajský soud tedy dovodil, že dvoutýdenní lhůta, v níž Maďarsko mohlo projevit svůj explicitní souhlas či nesouhlas s přijetím žalobce zpět, skončila posledním okamžikem dne 28. 4. 2016 (čtvrtek). S tímto posledním okamžikem označeného dne, nikoliv s prvním okamžikem následujícího dne, je tedy třeba spojit i nástup domněnky implicitního souhlasu s přijetím cizince zpět do Maďarska. Pokud žalovaná pracovala se dnem 29. 4. 2016 jako se dnem, kdy nastala domněnka souhlasu, pak jednala nezákonně, neboť tím pádem odvinula maximální délku doby zajištění žalobce od pozdějšího okamžiku. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že v oznámení ministerstva ze dne 29. 4. 2016 je jako poslední den šestitýdenní lhůty určeno 10. 6. 2016. Odpovědnost Maďarska však v souladu s výše uvedeným výkladem vznikla posledním okamžikem dne 28. 4. 2016 (nikoliv prvním okamžikem dne 29. 4. 2016), od něhož začala plynout šestitýdenní lhůta ve smyslu čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, která skončila dnem 9. 6. 2016. Při posouzení pak soud rovněž reflektoval právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, č. 3044/2014 Sb. NSS, v němž tento soud dospěl k závěru, že *„otázka, zda byl stěžovatel [...] fakticky zajištěn déle, než zákon připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo, není rozhodující. Je-li předmětem soudního přezkumu posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, pak i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor.“* Krajský soud ve shodě s tímto právním názorem tedy uzavírá, že pro posouzení věci tedy není rozhodující, zda byl žalobce fakticky zajištěn i dne 10. 6. 2016. Soud při tom ze své databáze zjistil, že žalobce byl ze zajištění propuštěn dne 31. 5. 2016. V posuzovaném případě jde tedy o nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 78 odst. 1 s.r.s., a proto bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit, jak je ve výroku I. uvedeno.

Pro úplnost se soud zabýval i druhou žalobní námitkou, která směřovala proti nedostatkům v maďarském azylovém systému. Soud k nim uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné*. V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Pokud žalobce odkazuje na statistické informace dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko tyto údaje vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82). Jestliže tedy žalobce namítá existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému, pak jím tvrzené údaje a informace o této rozhodné skutečnosti nevypovídají. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie na mezinárodním poli podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské cesty vedoucí přes Srbsko a Maďarsko dále do cílových zemí západní Evropy. Pokud žalobce dále poukazuje na maďarskou právní úpravu azylového řízení, jedná se o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, navíc mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhla a ani krajský

soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima iura novit curia (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Podle přesvědčení krajského soudu ani nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14.1.2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl správný. Naopak krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 12.1.2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky azylového systému v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

Pokud jde o výklad namítaného rozsudku ESLP ve věci Nabil proti Maďarsku ze dne 22.9.2015 (stížnost č. 62116/12, přístupné na <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-157392>), krajský soud tak se v něm neobjevuje žádné komplexní hodnocení stavu dodržování lidských práv v Maďarsku, neboť právní závěry ESLP se váží striktně ke stěžovatelům a pouze k určité části trvání jejich zajištění v Maďarsku. Nezákonnost a rozpor s Evropskou úmluvou byl ze strany ESLP shledán pouze ve vztahu k opakovanému prodloužení zajištění stěžovatelů. Právní závěry obsažené v tomto rozsudku tedy nemají k předmětné věci žádnou relevanci, neboť v předmětné věci jde o prvotní zajištění žalobce a za podstatně jiných podmínek.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení, žaloba (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) po 3.100,- Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky ve znění pozdějších předpisů, tedy celkem 6 200 Kč. Dále krajský soud přiznal ke každému úkonu právní služby náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (tzn. 600 Kč). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je registrovaným plátcem DPH, připočetl soud k odměně za právní zastoupení rovněž částku této daně v sazbě 21 %. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet zástupce žalobce za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku. Pro úplnost je nutno doplnit, že krajskému soudu byla v den vydání rozhodnutí doručena též replica žalobce, avšak vzhledem k tomu, že se tak sralo až po vydání rozhodnutí ve věci, nemohl soud za tento úkon zástupci žalobce přiznat odměnu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2016

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková